

Jag måste få invända här, det är inte ”oerhört få som lever upp till det”. Det är inte min erfarenhet. Däremot finns det så klart journalister som av olika anledningar inte förstått sitt uppdrag eller inte tar det seriöst. Det finns onekligen mindre lämpliga utövare som inom alla yrkeskategorier. Men riktig journalistik är nåt värt att värna om. Det är ett effektivt vapen att avskräcka från maktmissbruk med.

Självklart, du får invända hur mycket du vill och hur hårt du vill. En intervju där utfrågaren och svarsobjektet hela tiden håller med varandra blir bara urvattnad och ointressant. Apropå ”riktig” journalistik, haha.

Haha, touché!

Det är ju fullt möjligt att du och andra journalister har förmågan att stänga av sina egna åsikter, men jag skulle hävda att de flesta människor kan inte det (och det är ju inte så jävla konstigt). För mig är inte den springande punkten exakt vad man skriver i andra sammanhang, utan den journalistik man förmedlar. Journalistens personliga åsikter lyser såklart igenom betydligt oftare än vad kanske journalistkåren själva förstår.

Och det här har ingenting med mina egna åsikter om journalistkåren att göra. Det är mer ett torrt konstaterande. Fan, jag vet ju själv hur svårt det är. Så fort vi pratar om en dagsaktuell händelse i klassrummet ställs jag inför det eviga dilemman; hur i helvete ska jag formulera mig nu så att det dels blir begripligt och dels så objektivt det bara går. Den som säger att det är lätt ljuger eller är själv inte medveten om vilka åsikter och värderingar den direkt eller indirekt sprider.

Jag förstår dina tankar. Men det handlar om trovärdighet. Har du ett synligt engagemang kommer du få det kastat i ansiktet. Garanterat. Både från ledning, läsare och dom du skriver om. Och om du engagerar dig för saker som rör dina åsikter så är risken dessutom betydligt större att det skiner igenom när det inte ska göra det. Tror jag. Högt men nödvändigt pris om du vill göra det så bra du kan.

Ja, den taktiska aspekten (att inte få det slängt i fejset) köper jag, haha. Du började med GrönPeppar på egen hand, men ganska snart inledde du ett samarbete med taco-fikusen från Ängelholm, Danne Paulsson. Hur kom det sig?

Egentligen inledde jag ett samarbete med Carl Gibson (Punktering) först. Han var väldigt pepp på scenen i allmänhet och att få bidra med nåt i synnerhet så jag släppte in honom först i GrönPeppar. Jag insåg ganska snart att vi ändå saknade nåt väsentligt för att kunna börja ge ut skivor; nämligen pengar. Dessutom är både jag och Carl mer kreativa idésprutor och väldigt lite ”ordning och reda”. Sen läste/hörde jag i nåt sammanhang att den där Danne var sugen på att ”ge något tillbaka till punken” men att han kanske inte just då hade blykoll på dagens scen. Jag la ihop ett och ett och kontaktade honom med en idé för hur vi skulle kunna samarbeta. Och på den vägen är det.

Varför slutade Carl Gibson att jobba för GrönPeppar?

Ingen har nånsin jobbat för GrönPeppar kan jag förtydliga, hehe. Egentligen är det väl Carl som ska svara på det själv - men han gjorde verkligen ett jäkla hästjobb med att lagra, packa och skicka beställningar när GrönPeppar hade en webshop. Och till slut kände han nog bara att han var färdig med det, att det blev ett påhäng. Det var inga hard feelings från någons sida och vi håller kontakten med varandra. Och det kommer komma en GrönPeppar-utgåva senare i år där han i allra högsta grad är inblandad.

Förutom att ni tre bor i olika städer hade ni även väldigt tydliga roller inom bolaget. Har du överhuvudtaget träffat Danne och Carl i verkliga livet?

Carl har jag träffat, Danne och jag har aldrig träffats däremot.

I egenskap av Grönpeppar-boss trycker du mycket på att nya unga band är mer intressanta än gamla rävar inom scenen. Hur mycket av det är sprunget ur genuin inställning och hur mycket är ett taktiskt positionerande för att inte bli förknippad med ”bättre

förr”-gubbarna?

Nä, det finns inget taktiskt där alls utan det ligger i min natur att den bästa skivan görs nästa år av bandet som inte finns än. Så har jag alltid tänkt. Och det vore en riktig energi- och glädjedödare att inte känna så. Thåström skrev ”vi vräkte ner våra liv på två minuter plast” om Ebbas debut-EP och för mig är punk oslagbart med den energin och spelglädjen och oförstördheten som bara kan uppstå under en väldigt begränsad period. Det är oslagbart. Därmed inte sagt att allt annat är ointressant. Men det är oslagbart.

Vem är mest grinig gammal gubbe inom den svenska punkscenen?

Haha, det vet jag inte men det är väl dom som hörs väldigt mycket utan att själva bidra med något alls, typ.

Det är skumt; så fort man ger folk chansen att hänga ut någon så backar de, haha. Så var det fan inte på pappersfanzinens tid!

Hehe, men jag har inte lagt nån energi alls på att forska i den saken så jag har verkligen inget svar.

Alright. Det är väl ingen hemlighet att du inte är så förjust i Second Class Kids-banden, på samma sätt som Pelle inte är så förjust i GrönPeppar-banden. Men Små Jävla Fötter har ni båda hypat. Är du fortfarande bitter över att han snodde bandet mitt framför näsan på dig?

Haha, ja, lite! Nä då, jag är faktiskt superglad att dom får bästa tänkbara backning för det förtjänar dom verkligen. Ett riktigt jävla bra band! Men jag vill invända mot beskrivningen lite för Second Class Kids Records har ju också band som N:a Hospitalet, Vera Norea och Death By Horse som ju är svinbra verkligen!

Dock är det ju - med undantag för N:a Hospitalet - inte så representativa band för bolaget.

Nä, så är det ju. Och jag kan nog tycka att även N:a Hospitalet låter väldigt unikt. Vilket band påminner om dom liksom? Det där är ju nåt jag verkligen går igång på, band som är unika. ”Det här låter inte som nåt jag hört innan” är den bästa känslan jag kan få. För övrigt en alldeles superusel egenskap när man är med och driver skivbolag för dom flesta vill ju bara lyssna på sånt dom alltid lyssnat på eller sånt som påminner väldigt mycket om det dom hört tidigare.

Ja precis. Det kommer nog inte som en chock för dig, men två ur trion ovan betraktar jag som fullständigt hopplösa, haha. Även om det är lovvärt att ge ut en massa nya unga punkband i sig, så är jag stenhårt Team Pelle om jag måste välja mellan bolagens stall. Men jag gillar Ursäktas Röran-samlingarna. Dels för att det inte ges ut så många punksamlingsskivor längre och dels för att det på nåt vis går tillbaka till comptapes-rötterna. Hade du nån förebild för de här plattorna när du började ge ut dem?

Det vet jag ju att du gör, haha. Och det gör ju dom flesta. Trall enligt rätt formel eller käng enligt rätt formel har ju den mest trogna publiken. Angående Ursäktas Röran fanns det ju en stafettpinne att ta över givetvis efter Turist I Tillvaron. Väldigt bra samlingar! Och den serien tog ju över stafettpinnen från Samling vid punken som i sin tur kom efter Äggröran som i sin tur kom efter Really Fast. Bra skit och bra historia alltihop.

Lite sugen på att fråga dig vilket av dina släpp som du tycker är sämst, men jag antar att du då svarar Röd Revolver i ren panik. Så, vi kör den här istället: Vilken skiva av alla dina släpp har sålt bäst och vilken skiva har sålt sämst?

Bäst sålde tveklöst dom tidiga Röran-samlingarna. Dom två senaste åren har ju varit ganska hopplösa för alla som pysslar med det här och alla försäljningssiffror pekar rakt neråt. Varje släpp säljer sämre och sämre är ju den tydliga känslan och smärtgränsen är ju väldigt nära att vara nådd för hur lite man kan sälja och ändå fortsätta ge ut skivor. Tråkigt, men man kan inte ändra verkligheten och utvecklingen.

Ja, det är tragiskt. Även om man älskar mycket med Internet så kommer man aldrig att förlåta det för att det gravt försvarade för